II.
L. 25890
e/i m. F.
80
br.
rehalten 25. Novb. 1863

GLASI GORENSKI.

K. K.
LYCEAL
BIBLIOTHEK
ZU
LAIBACH

DRUGI ZVEZEK.

Postavil in založil

ANDREJ VAVKEN,

učenik v Cerkljah.

V LJUBLJANI.

Natisnil Jožef Rudolf Milic.

25893. II. L. e. 2. f. 1.

Ni milših glasov od domačih,
In slajših gerlo ne pozná:
Hladíla so naj ljubeznjivše,
Ki tesno srce jih imá.

A. Praprotnik.

K m e t.

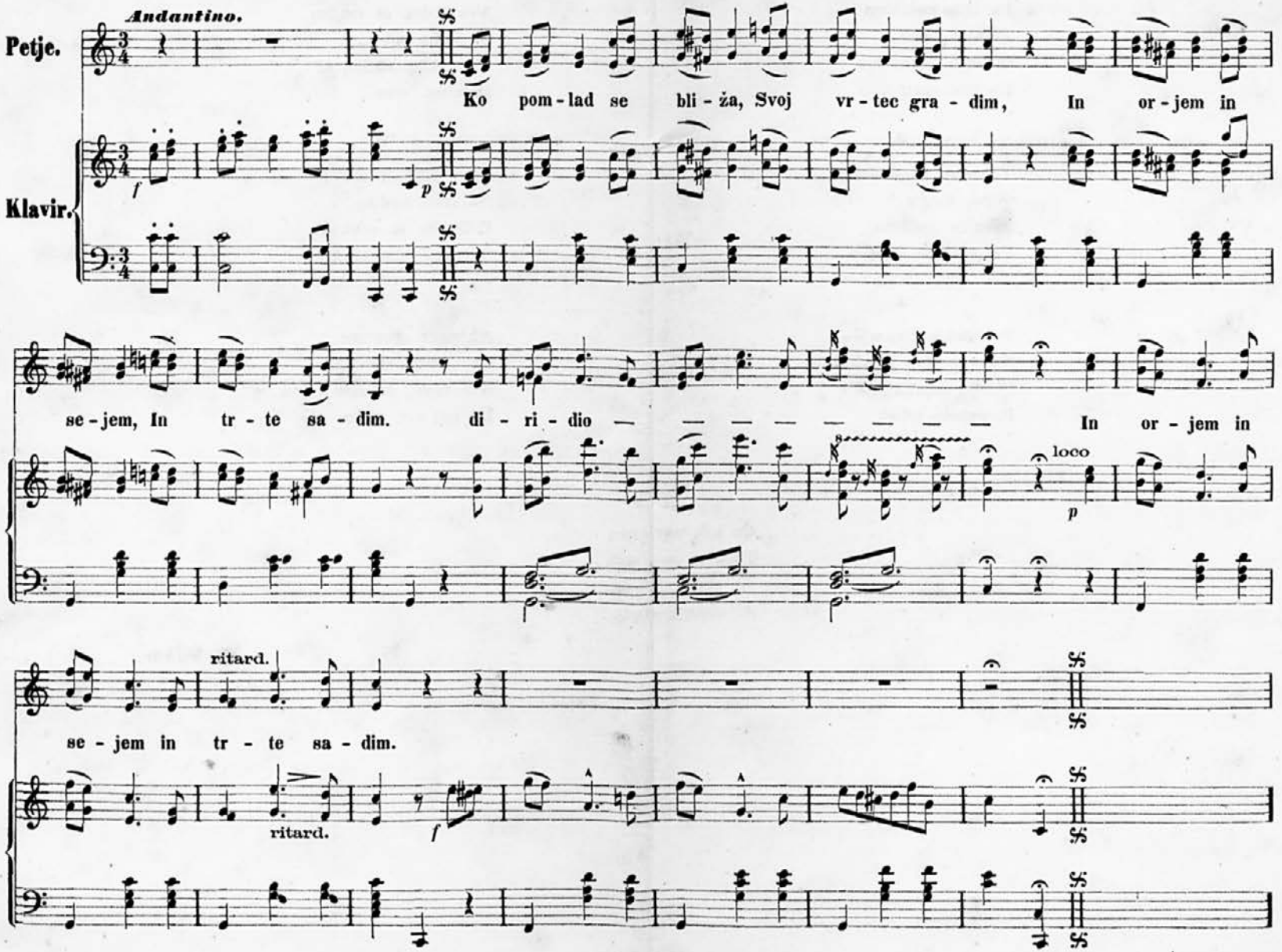
Andantino.
Petje.
Klavir.
Ko pom - lad se bli - ža, Svoj vr - tec gra - dim, In or - jem in
se - jem, In tr - te sa - dim. di - ri - dio — — — — — — — In or - jem in
loco
ritard.
se - jem in tr - te sa - dim.
ritard.

2.

Po letu košćvam
Planine, dolí,
In srpe brušćvam,
Ko žito zorí.

3.

V jeseni gozdarim,
Otavo kosím,
Pšenico omlatim,
Pa grozdje mestim.

4.

Po zimi počivam —
Kmet truden je vsak —
Orodje popravljam
In puham tobak.

5.

Ves teden se trudim,
Si žulim roké,
V nedeljo hladim si
Glavico, srce.

6.

Če nimam le preveč
Na rami nadlog,
Vrtim se in vriskam,
Daravno sem vbog.

7.

Ak peče srce me,
Pa vendar molčim,
Ker vem, da sem rojen,
Da naj več trpim.

8.

Če kdo zaničáva
Težavni moj stan,
Ta nima al srca,
Al nima možgan!

M. Vilhar.

Na goro.

M. Smolej.

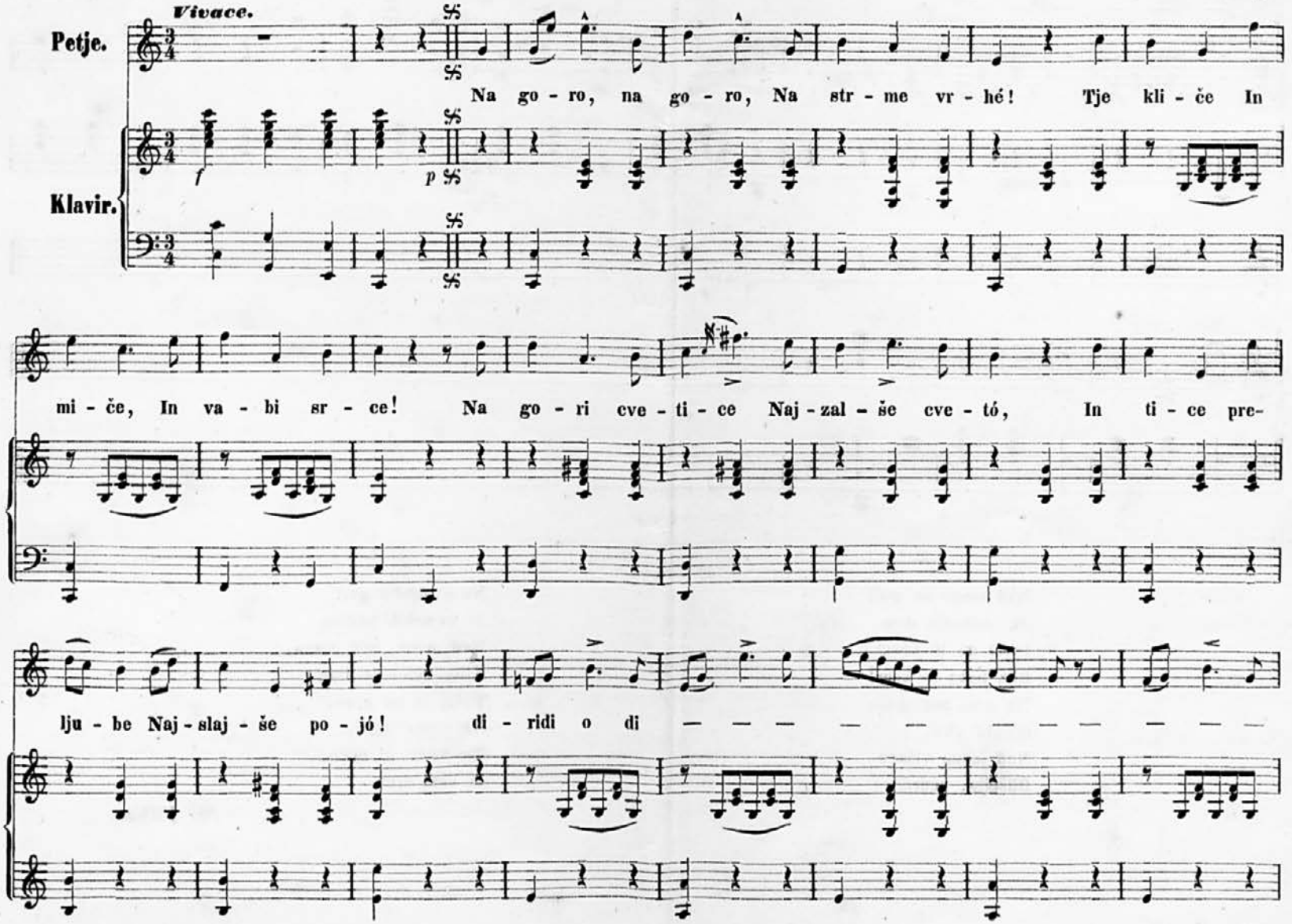

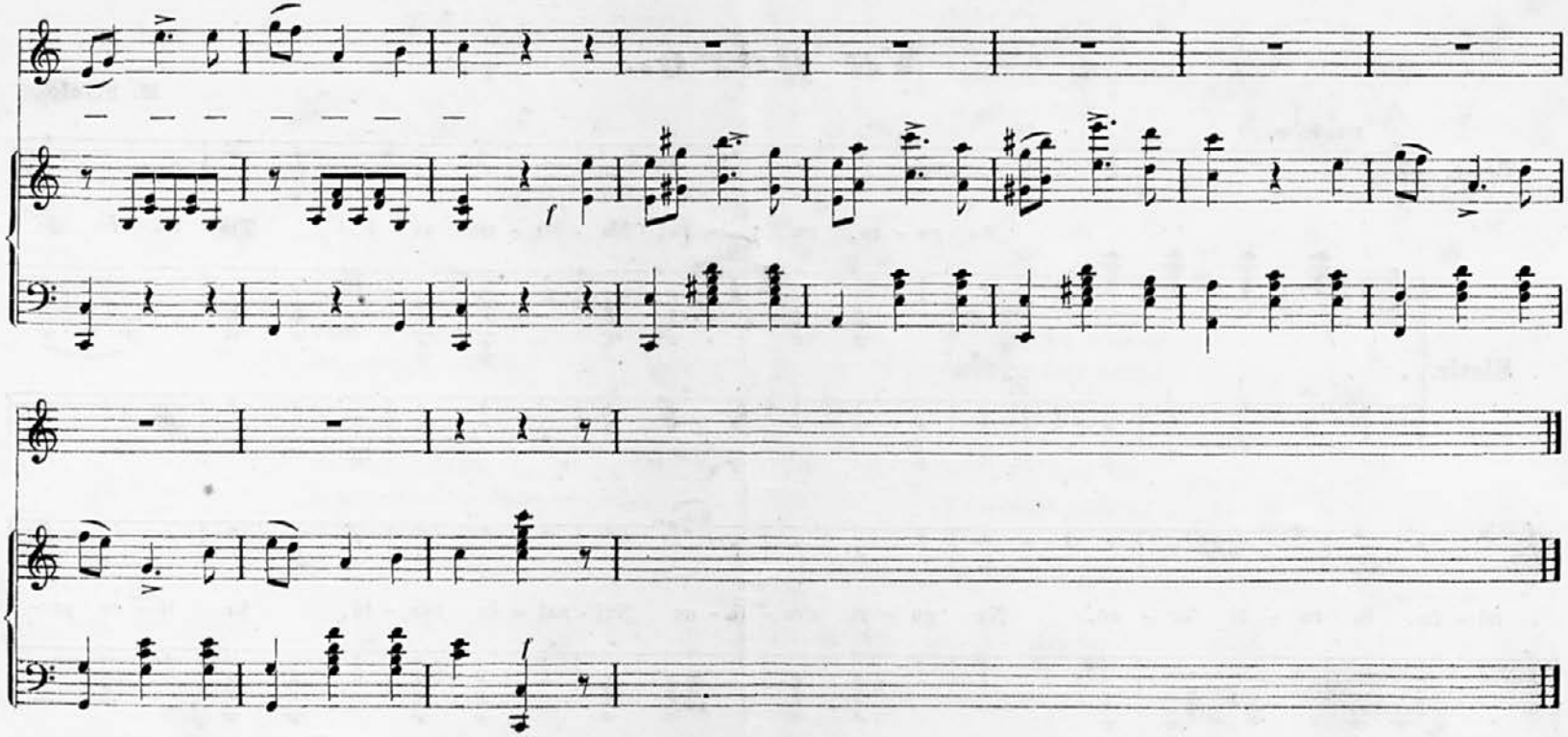

2.

Nad mano na gori
Je svobodni dom,
Iskal ga in našel
Bliz néba le bom!
Na gori pod mano
Oblaki visé,
Nad mano višave
Bliščijo, vedré.

3.

Na svobodni gori
Ni zemskih nadlog.
Nad mano, pod mano,
Krog mene je Bog!
Tedaj le na goro,
Na strme vrhé,
Tje kliče in miče,
In vabi srcé.

M. Vilhar.

God enakopravnosti.

Tempo di Marcia.

Basso Solo.

Čveterogl. petje.

Po kon - ci, naš pre - mi - li rod! Ob - ha - ja se re - šit - ve god! Nov dan se nam za - sve - ti. Nov

dan se nam za - sve - ti. Pro - stost Slo-ven-com ce - sar dá, Ko tuj - ci mo - ra - li do - má Smo tu - jo pe - sem

Menomosso, dolce.

rallent

pe - ti. Smo tu - jo pe - sem pe - ti. la la la la. Kdor ko - li smo slo-

la la la la — — — —

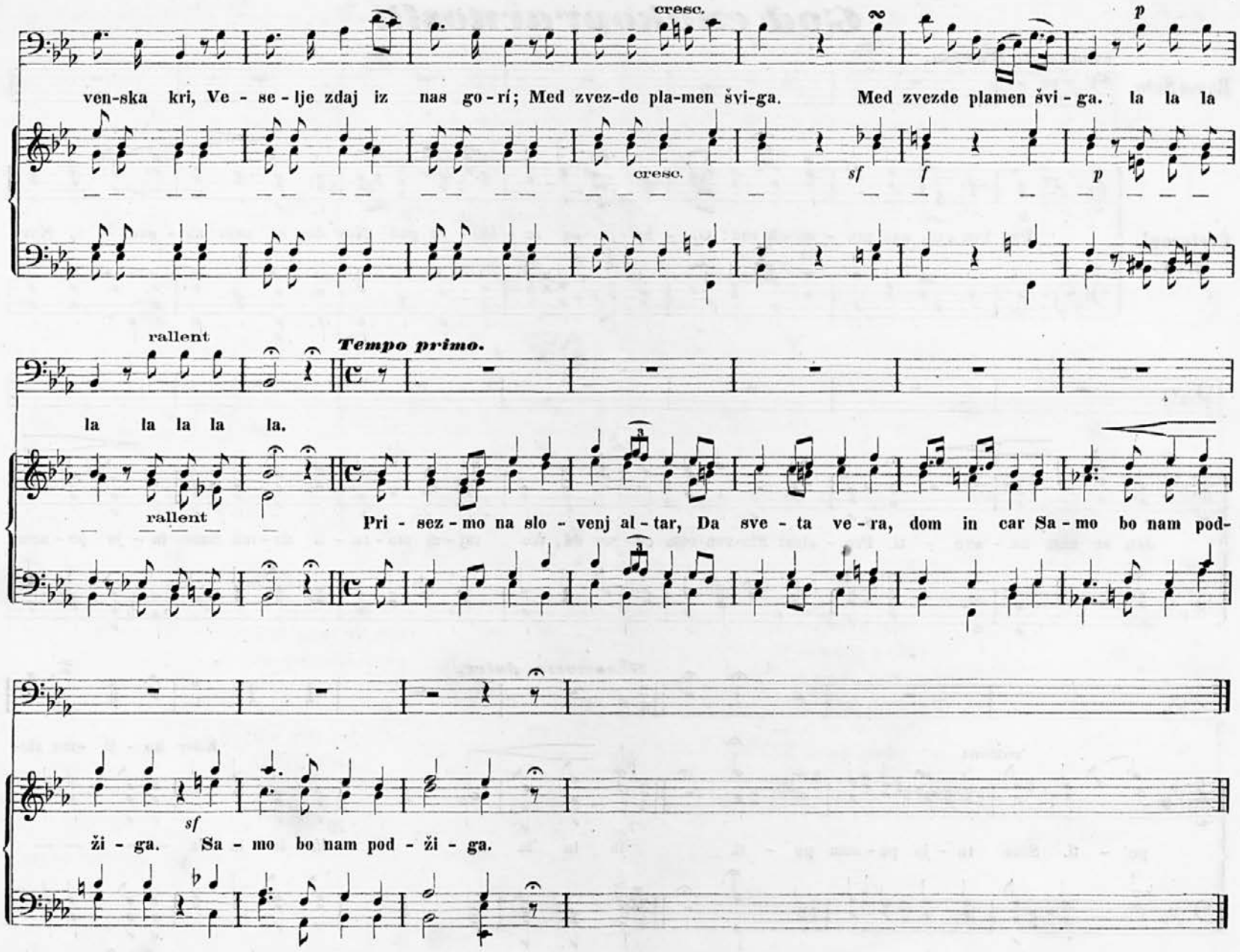
cresc.
p
ven-ska kri, Ve - se - lje zdaj iz nas go - rí; Med zvez-de pla-men švi-ga. Med zvezde plamen švi - ga. la la la
cresc.
sf
f
p
rallent
Tempo primo.
la la la la la.
rallent
Pri - sez - mo na slo - venj al - tar, Da sve - ta ve - ra, dom in car Sa - mo bo nam pod-
sf
ži - ga. Sa - mo bo nam pod - ži - ga.

Oj zlate luči, zlati čas!
Ko eden k druz'mu hod'mo vas,
Na nove svetkovine. (dv.)
Oj lepih pesem rajski glas!
Zamaknjene povzdiga nas
Na zanijne višine. (dv.)

Beseda naša sred dvoran,
Domača je kot med vašan',
Z gospodom kmeta brati. (dv.)
Te skala če jo govorit'
Čes tisuč let jo ohranit'
V mogočni črki zlati. (dv.)

Pošenčan.

Pozdrav.

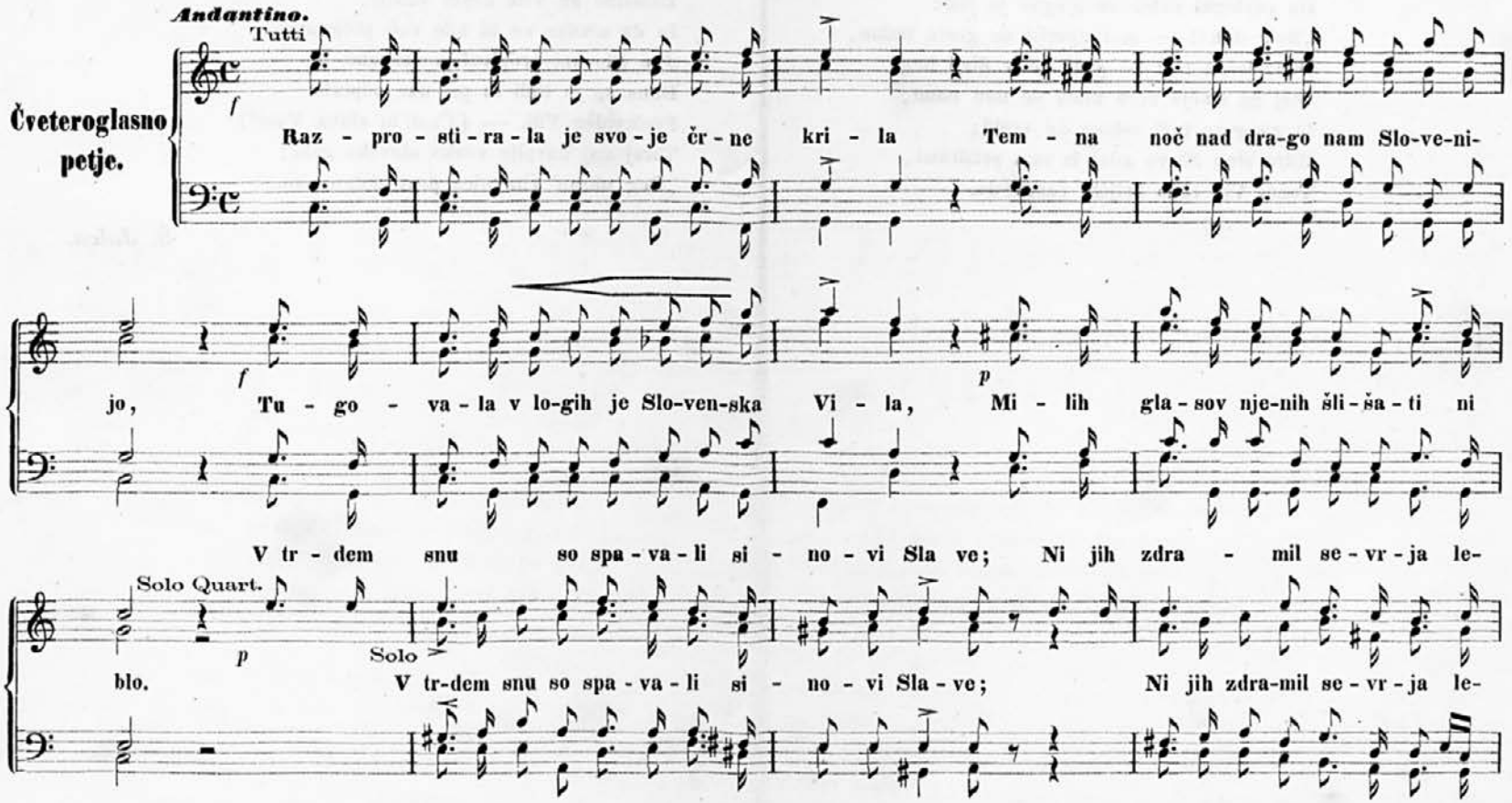

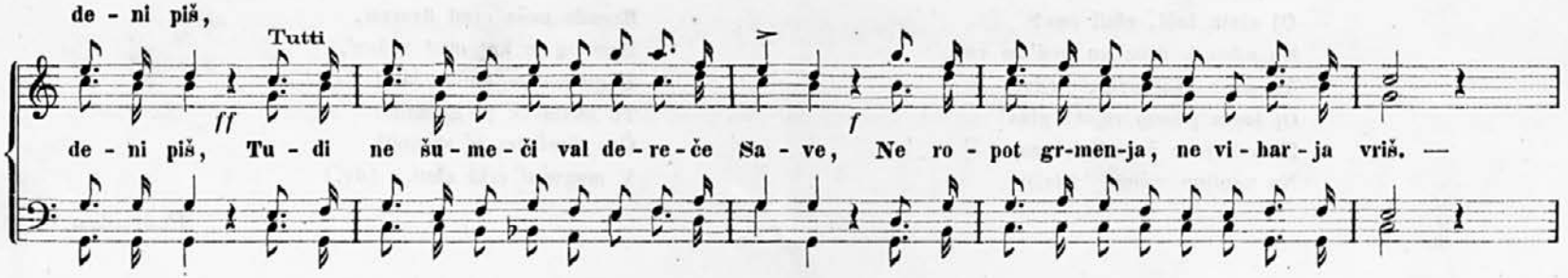

Kar se čul je glas mogočni iz višine,
Da razlegal daleč se njegov je jek:
„Bodi dan!! — in razperšé se goste tmine,
Duhomorna noč — podá se v divji beg.
Glej že smeja zora zlata se nad nami,
Iz za gore tudi solnce že veslá;
Hitro sine Slave zdaj iz snu predrami,
Tožni Vili rado boljših časov dá.

Novo je prišlo življenje med Slovane
Žalostne se Vile zopet veselé,
In da nikdar ne bi bile več pregnane,
Jim Slovani prebival'ša poskrbé.
Dans se je tudi tu pri nas odperlo
Prebivalše Vili. — (Čast in slava Vam!)
Toraj naj zavpije vsako slavsko grlo:
„Bog ohran' čitavnico prav dolgo nam!“

Š. Jalen.

Moj dom.

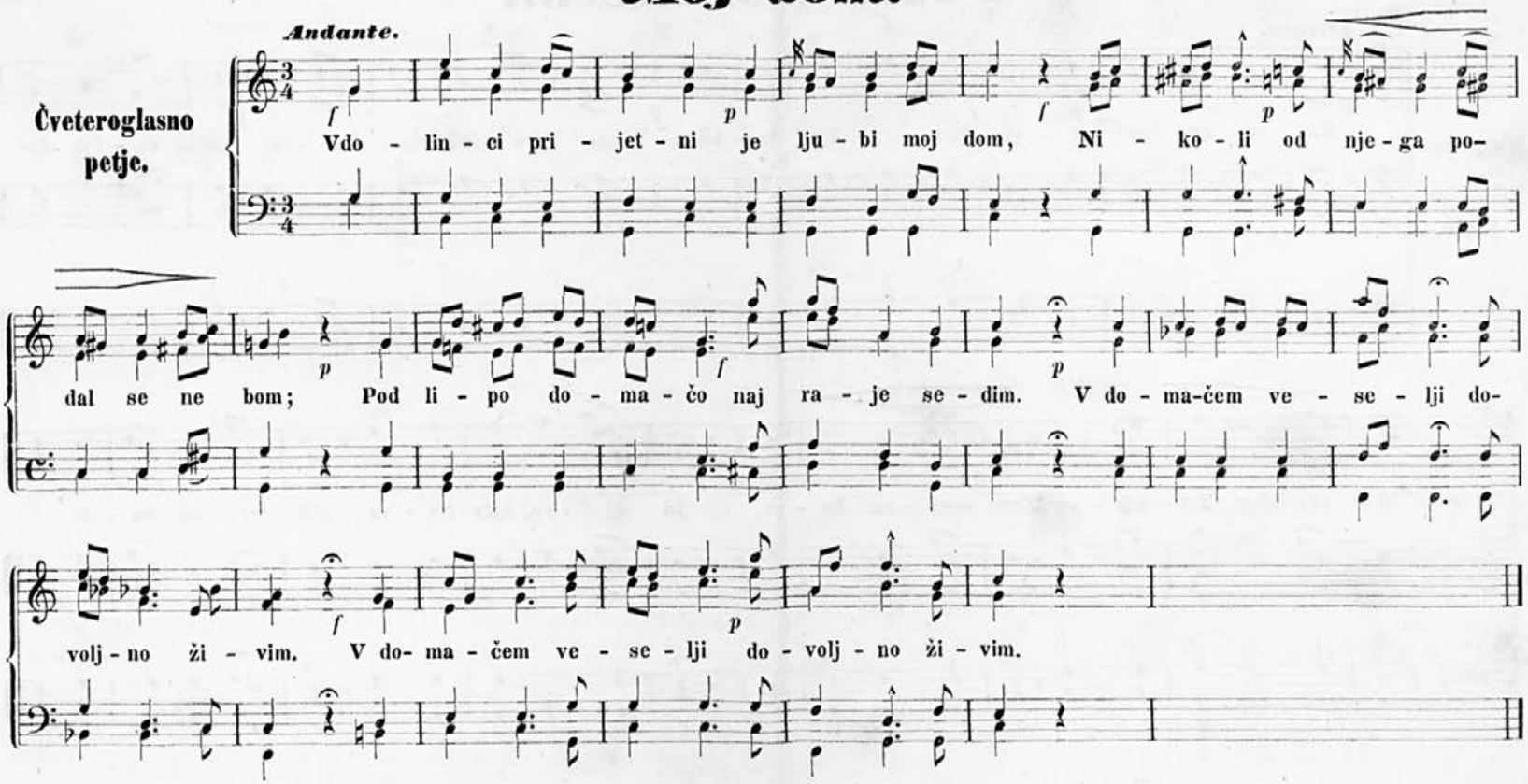

2.

Le iši si sreče, prijatel, drugej,
Al misliš dobiti na ptujem je kdej?
Veliko mars'kteri je hodil po svet',
Na zadnje prot domu se obrnil je spet.

3.

Lej rož'ce domače naj lepše cvetó,
In ptički domači naj lepše pojo;
Prijatli domači so mil'ga srcá,
Ljubezen, zvestoba le biva domá.

4.

Domá preživeti si dneve želím,
Umreti se tudi domá ne bojím,
V domači gomili se spava sladkó,
Mi bratje, sestrice rahljajo zemljó.

A. Praprotnik.

Poziv Gorencem.

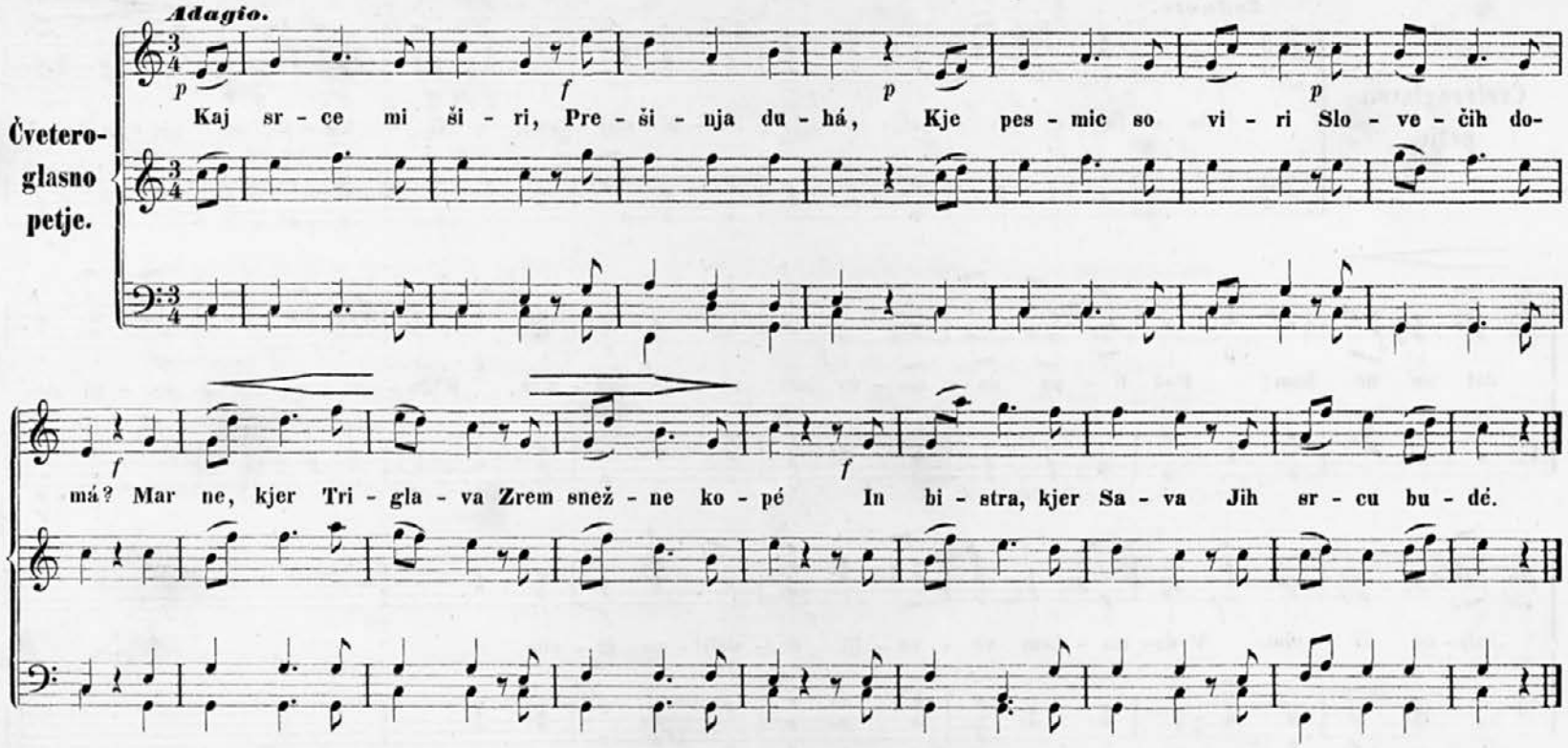

Četveroglasno petje.

2.

Gorencev razumnih
Tam biva moj rod,
Možakov pogumnih,
Poznanih povsod.
Pogledaš junaka
Postavne rastí
Poglej korenjaka,
Da boljšega ní!

3.

Kje pridne ročice,
Prijazno okó,
Gorenske device
Drugod se dobó?
Kje pesmice vbrane
Se mično glasé,
Da v srce te gane,
Povej mi le, kje?

4.

Zatoraj, gorenska
Ti skalnata stran,
Ti zemlja slovenska
Stoj' tujcu v zabran;
Po šegi domači
Mi hoč'mo živet';
Gorjé mu, kdor tlači
Slovenski naš svet!

J. Puhar.

V štirdesetem letu.

Andantino.

Čveteroglasno petje.

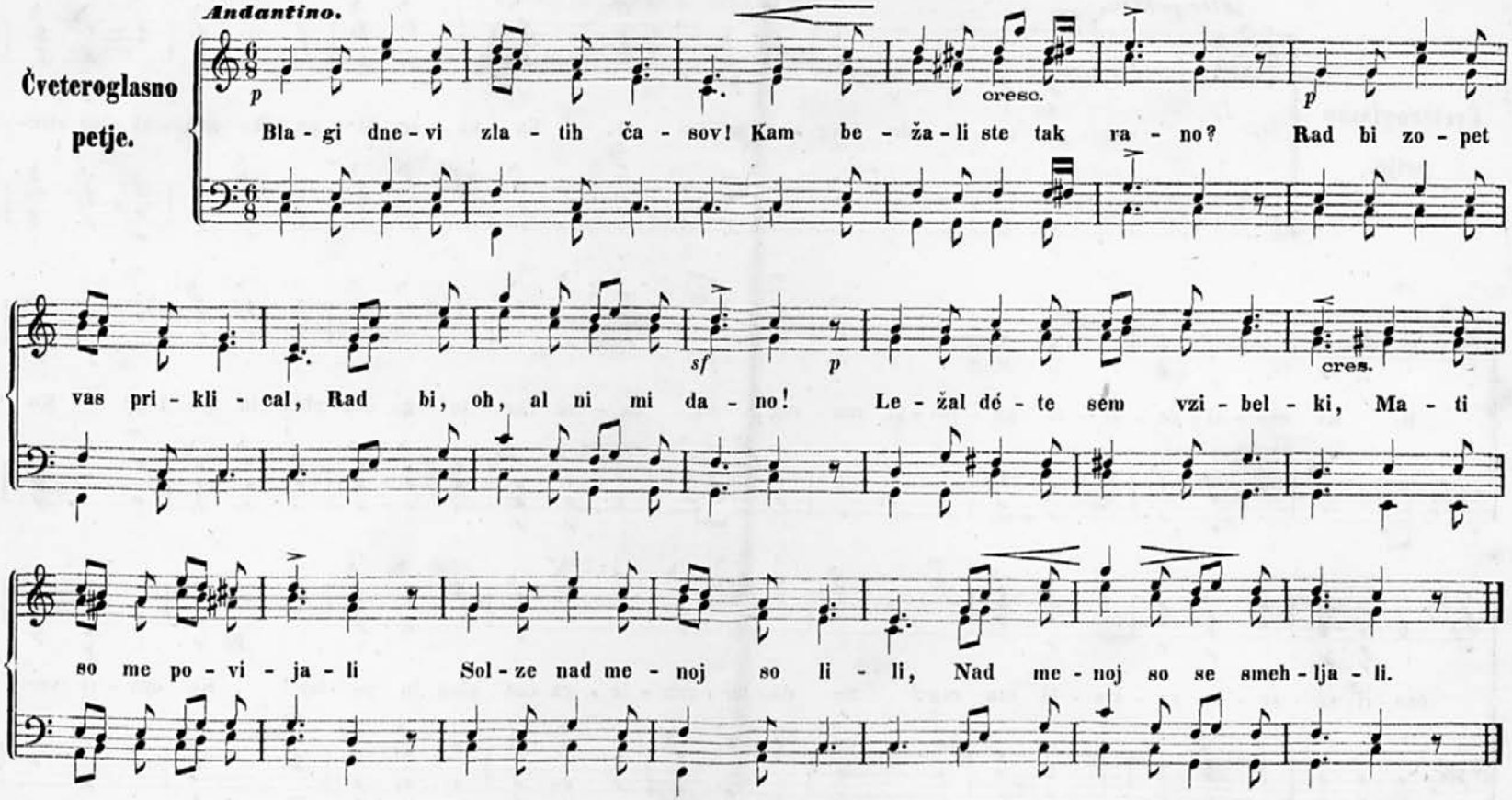

2.

Letal deček sem po tratah,
Bistro se okrog oziral;
V mračni sreči nepoznani
Rože v vence sem nabiral.
Up me gugal je mladenča:
Da mi srce bode srečno,
Da bom Slavi čelo venčal,
Da imé bo moje večno!

3.

Ali rože mladih vencev
Čas le kratek so cvetéle,
Čas le kratek so vonjale,
Z venci vred so usahnele!
Mater ljubo so prezgodaj
V črno jamo zakopali,
Tam so jih s prstjo odéli,
Mene pa po svetu gnali!

4.

Zapeljivi up je zginil,
Srce skrb mi oklenila;
Vgásnilo imé mi bode,
Preden Slava bo svetila.
Bil sem otrok, bil mladeneč,
Sanje so minile vsake;
Krog možá je zdaj resnica,
Zraven nje prebritke srage.

M. Vilhar.

Lovska.

Allegretto.

Čveteroglasno petje.

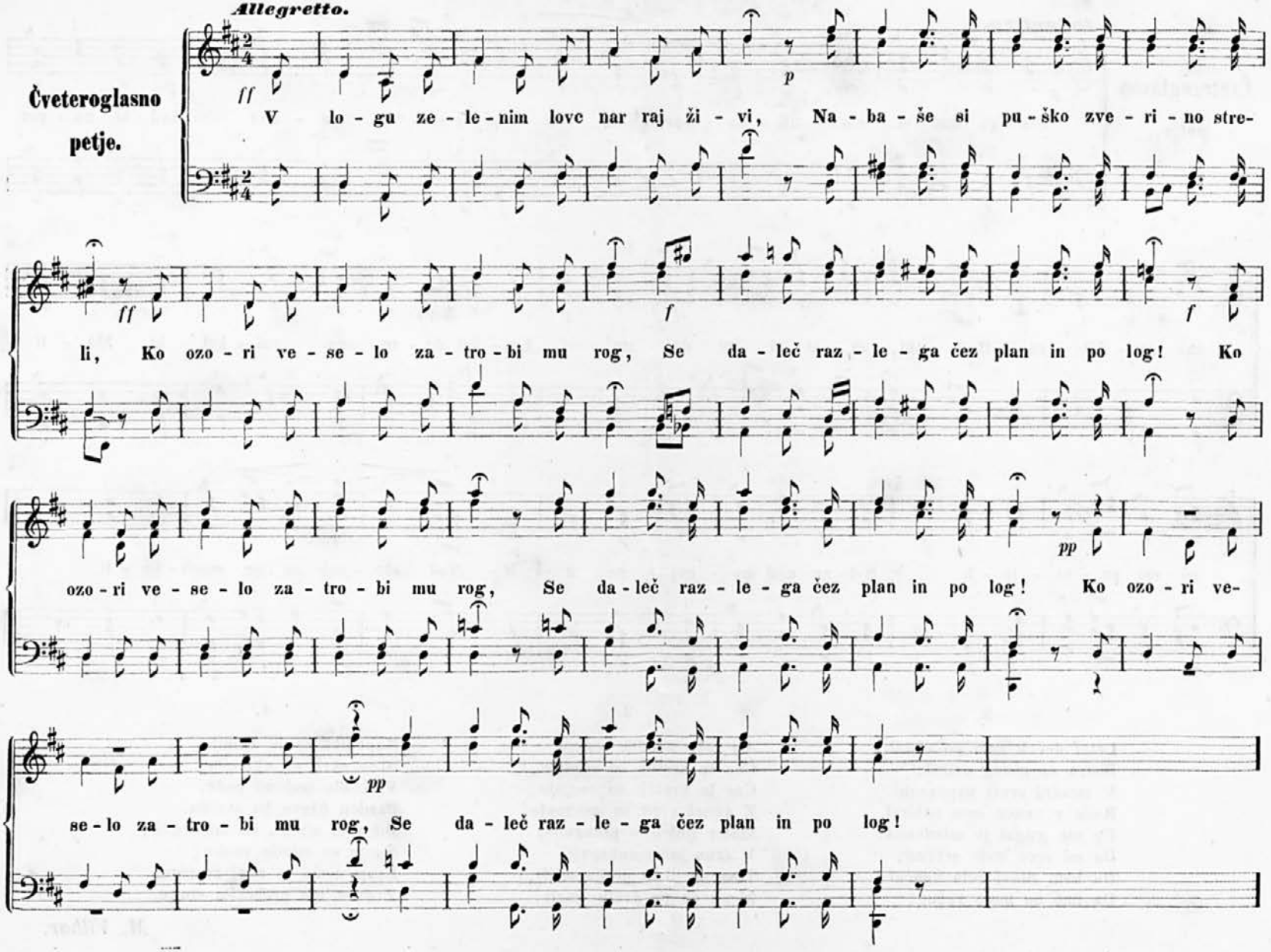

2.

Ko zaj'c iz grmovja preplašen ven skoč' —
Iz risane puške ga svinčenka poč';
Če jadrno tudi odnese peté —
Ga hitro ko vetr le psi dohité.

3.

Jelenčike, srne tud' lovec strelí
In, hali! se živo po logu glasí;
Iz tamne goščave z rogmí ko prilom' —
Koj precej pozdravi od strelca ga grom.

4.

Zató je pa lovec tud' čvrst korenjak,
Z radóstjo navdaja krepivni ga zrak;
Zató je tud' zmeraj vesel'ga srcá,
In boljga veselja kot l o v ne pozná.

J. Puhar.